

ВЪЛКАНА.

Драга учителко, много глупости почнахъ да правя, но не извършихъ нито една. Вчера рѣкохъ на отхранителкѣтъ си: вый сте една безобраз . . . , и послѣ ся веднага задържахъ; другъ пѣтъ дигнахъ ръкъ да ѝ ударя, но не го сторихъ.

УЧИТЕЛКА.

Азъ ви добръ казахъ, че ще ся поправите. Туй ще върви отъ добро сѣ по-надобро, на туй съмъ увѣрена. И понеже стояхте на думѣтъ ми, праведно е да си стои и азъ на моѣтъ. Дойдете да отидемъ, та да сѣднемъ подъ дървета въ градинѣтъ и да ви прикажъ прикаскѣтъ, коѣто ви обѣщахъ.

Князь Драганъ.

Прикаска.

Имаше веднажъ единъ князь, който бѣше на шестнаесетъ години, когато умрѣ баща му. Испървомъ той малко пожали; и послѣ, като обичаше да стане царъ, веднага ся утѣши. Този Князь, който ся имѣнуваше Драганъ, немаше лошо сърдце, но бѣше отхраненъ да прави сичко по волютъ си; и туй лошо навикновеніе несъмнивно бѣше го направило съвсѣмъ лошъ. Той токо-рѣчи почна да ся сърди, и когато му кажехъ че ся е въ нѣщо излъгалъ. Той прѣнебрѣгна работитѣ си и ся прѣдаде въ задоволствіята си; а найповече обичаше толко страстно да ходи на ловъ, щото сичкитѣ си почти дни прѣкар-